

EGYETÉRÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Hirdetések és nyiltelek... Budapest IV. kerület... Hirdetések felvételének a költségén...

Szerkesztő- és kiadó-hivatal: Budapest IV. kerület... Egy évfolyam 6 krajczár.

Budapest, szept. 8.

Ma kellett az osztrák-magyar csapatoknak a novibazári terület határát átelleníteni. Hogy mi várja őket új utjokban, arról nem enged semmi kétséget, hogy a hivatalos tudósítók és officiosus commentárok a legbiztatóbb hangon szólnak. Mert tudjuk, hogy a hivatalos és officiosus források időjósító ösztöne megnyerte a eszhatatlanság hírnevét oly értelemben, hogy okvetlenül ellenkezője következik be annak, mitők hírdetnek. Kévs dologban mutatnak a teljesen megbízható magántudósítások oly élesen színezett ellentétet a kormányhíresztelgető sugalmához, mint a novibazári okkupáció kilitásaira nézve. Hogy a kiküldött szemlebizottság tevékenysége merő személyesség, azt már a bizottságnak kitűzött idő rövidsége is bizonyossá teszi, mert az épen csak arra elég, hogy a kijelölt helyeken keresztül utazzék. A hivatalos körökben már be is vallják, hogy a bizottságnak ezéja épen nem a „hangulat” tanulmányozása. — Ez az osztrák tábornokok előtt nagyon ismeretlen mennyiség, olyan rejtélyes fogalom, melyhez csak kötéll és golyóval férköznek. A bizottságnak egyéb feladata nem volt, mint a jövő élelmezés és hegyi szállítás rendszeréhez adatokat gyűjteni. Punctum: a hivatalos bölcsesség nem törődik egyébbel, ő adatokat gyűjt kenyeréről és úrhúsról, lovaknak hordképességéről és a talajnak vízszintföldi magasságáról, de hogy az emberekben lélek, néha kétségbeesetten hősies lélek lakik, ez nem szerepel az ő adatai között, effélékről csak annyit tudnak, hogy a kit agyonlőnek és felakasztanak, azsemmi lélekkel soha többé nem alkalmatlankodik. Pedig a hivatalos bölcsességnek van oka már gondolkodni esni, vajjon a puska-aggval és golyóval letiprot lelkek nem támadnak-e fel újra az öröknek gondolt sírból. A magántudósítások nagyon határozott részleteket közölnek arról, hogy épen a Boszniából menekült bégek és felkő vezérek szervezik a végletes ellentállást a novibazári területen és elég gyanus jel mutatja már eddig is, hogy a mi hódító csapataink háta mögött, a szerencsésen elfoglalt, gőzerővel civilizált, tüntető hűség és petya loyális minden színjátékaira oktatott Boszniában is kitörően van a kísérlet, mely fegyveres kézzel teszi kérdése az a mult év eredményeit és nyújt hathatos segítséget az albanok kemény ellentállásának. Mint az orosz nihilista mozgalmak prog-ammjában, Boszniában is napirendre került a városok felgyújtása. Szerajevó már kétszer megsemmisítő lángtengerben pörkölődött és ma Maglajról jelentenek oly nagy tüzesetet, mely szándékos gyújtogatásnak szűlőtte. Rémes lángok ezek, Szornyú fényt vetnek a hódító utra, mint Moskóvának lángjai I. Napoleon előtt. De ők mennek, mennek, be kell teljesülnök rajtok a nemzies kéréheletlen ítéletének.

Budapest, szept. 8.

A novibazári kerület megszállására a „Wehr-Zeitung” szerint a következő csapatok vannak kijelölve: A 24., 41. és 44. számú gyalogezred; a 25. és 32. számú vadász-zászlóalj; továbbá három hegyi őtér, tábori távirócsapat, 1/2 egészségügyi őtér az első gyaloghadosztály kebeléből stb. Az első gyaloghadosztály tartalékban marad. Ha békésen megtörténhetik a beronnás, két gyalog-ezred és egy vadász-zászlóalj marad őrségül a novibazári szandákban; a 24. gyalogezred részére már ki is jelölték a helyeket, a melyekben a szandákban való viszárges után fogják elhelyezni. Szeptember 10-ig Szerajevótól egész a rogticza-goradai határig járható lesz az országút mindenféle kocsiakra. A „Wehr-Zeitung” azt mondja, hogy amár komoly ellenállásra nem számítanak, de arra az eshetőségre is megtették minden előkészítéletet.

szontkedvezmények nélkül, mi bármintü concessiót engedélyezünk és engedélyezhessünk.

Az alexandrowi császár találkozás.

„Mind eddig a külföld örvendezett, most pedig mi örvendezünk”, mond a „Golos” f. hó 3-ki számában. „Az ezélett egy hóval a mi és a külföldi lapok közt támadt polemia Európá minden országában nagy, noha különböző mérvben a közfigyelmet magára fordította. Különös érdeklővették a mi polémiánkat Németországgal, kivált Angliában és Ausztriában. Az angol lapok, melyek tulajdonképeni okozói voltak ezen polémiának, nem szütek meg időről időre olajat önteni a tűzre, midőn kajánul hangsúlyozták Bismarck vívmányait Muszkaországgal szemben a berlini kongressuson és ezért a nyugati hatalmak neki közsőnéket kifejezték. A „Times”, „Morning Post”, „Examiner” és „Standard” örömlükben kezelték dörzsölték a felett, hogy a Muszka és Németország közti bizalmatlanság okozta Németország közlekedését ausztriahöz és Muszkaország elszigetelését Európa javára, az az Anglia legugyobb előnyére.

A gasténi találkozás a császárok és miniszterek közt ezen lapoknak úgy tünnek fel mint új korszak, melyben a korlote járó Ausztria és Németország Muszkaország panslavistikus irányú törekvései ellen végtául fognak szolgálni. Az osztrák német lapok is már látták az aranykorszak kezdetét, mely a két német hatalom barátságát és szövetségét kezébe állt Cis- és Translajthánia-ra fog virradni, mely szövetség a szövetség és Muszkaországot az európai politikára nézve szíven fogja találni és egészen megfosztandja orvól.

Ausztria szlav közölnyei egészen másképp tekintettek ezen eredményeket, de szavukra épen nem hagyták a bécsi centralizáció közölnyei, mint ezt valók és végpusztulnak indulok szokták tenni.

A „Golos” csak most válaszol a „Nordd. Allg. Ztg.”-nak Manteuffel tábornagy varsói utjára vonatkozó nyilatkozata, melyben az utóbbi azt állítja, hogy Bismarck hercegnek ahhoz semmi köze stb.

„Bismarck herceg” mond a „Golos”, nem csak Németországot, de egész Énopát arra szoktatta, hogy már nem mulnak el több esinyei erőszakosságától, de azt mégis senki sem várta. Bismarcktól, hogy saját uralkodói tetteit nyilvánosan megrovja.

Diplomaciai leleplezések.

A „Figaro” mai napon ide érkezett száma folytatja azon leleplezéseket, miket kivonatilag mi is közöltünk e napokban. Ezen leleplezésekre nézve a következőket mondja:

Mindenek előtt azon kérdést állítja fel, mi volt az, mi által Franciaország Bismarck herceg haragját magára vonta. A válasz erre nézve tagadó, kivéven talán azt, hogy Franciaország a hadsereg számára lovakat vásárolt és megszavazta a cadre-törvényt. Ezen törvény csak abból állt, hogy a gyalog-ezredok századainak létszáma növelett, és a zászlóaljok ezentul nem négy, hanem 6 századból, nem különben egy ezred ezentul 4 zászlóaljból fogna állni. Ezen létszám nagyobbitását vette zokon Bismarck herceg, mert azt akarta, hogy Franciaország ne szervezze újra hadseregét. A porosz katonai párt azt állította, hogy Franciaország már kiheverte az 5 milliórd hadiszerzot, és most nagyon is gyorsan szervezkedik újra, sijnálta továbbá ezen párt azt is, hogy Franciaország megtartotta Belfortot, ezen tőrör Németország husában. — A „Times” ekkor egy cikketben azt mondja, hogy Németország, dacára az 5 milliórdnyi hadi szerzék még sem lett gazdagabb, hogy ipara, kereskedelme, társadalmi állapota és pénzügye nem viselheti el a roppnt hadászati terheket öven át, hogy a 6 hó alatti kivitt győzelmek gyümölcseit megtarthassa.

„Ha lefegyverezünk”, azt mondá ezen párt, akkor minket Franciaország megtámad, ha nem fegyverezünk le, akkor megrovjuk magunkat. Biztonságunk tehát azt kívánja, hogy újra megismadjuk Franciaországot.

azért okosan tesszük, hogy ha készülődünk. Ekkor Bismarck bevárta volna, hogy részünkről történjék a támadás, szóval ugyanazon játékot akarta velünk játszani, melyet Ausztriával játszott 1866-ban. Hogy terveit nem sikerültek, azt csak Decazes hercegnek köszönhetni, ki kijelentette, miszerint mi sem nem fegyverezünk, sem nincs szándékunkban támadni, egyttal pedig Angliához és Muszkaországához fordult. Ezen két hatalmasság pedig kimondotta, miszerint nem engedjük meg, hogy Németország minden kihalás és ok nélkül nekünk háborút üzenjen.

Gontaut-Biron időközben mind azt, mit Radowitzól Berlinben hallott, megírta Decazes hercegnek, ez pedig rögtön értesítette erről Le Flo pétervári nagy követet és az anglországi nagy követ Jarnac helyettesét, Garvdort, mivel tudta, hogy csak a pétervári és londoni udvarok skadályozhatják meg Németországot a háború üzenetben, Ausztriától és Olaszországtól akkor mit sem lehetett várni.

Decazes sejtelméi nem esáltak. Londonban a kabinet még résen állott a német-belga kérdés felmerülése óta. Derby ugyan egy ideig azt gondolta, hogy Németország fegyverkezése Ausztria ellen irányozk, de utóbb belátta, hogy Franciaország ellen szándékozik Bismarck herceg valamit színe hozni, azonban még sem gondolta, hogy a vesztély oly közel van, hanem hogy a dolgok elfogadnak huzódni és Bismarck herceg később talán elmulasztja terveit, azért is Decazes egész ápril hóban nem tett egyebet, mint várt, figyelt és Britania képviselőivel az európai udvaroknál tudakozódott.

Végre ápril 25-ken Derby lord Gavard Franciaországot ügyvivője előtt következőleg nyilatkozott:

„Ily támadás, ugymond, „egész Európa visztázessével találkozik. Az angol kabinet nem fogja elmulasztani kötelezségét. En őnt erre nézve biztosítom, a mennyire csak egy alkotmányos miniszter biztosítást adhat. Kijelentem Münster gróf előtt, hogy nem vehetem komolyan a kerülő híreket Németország támadási szándékairól. Franciaországnak mit sem vehetni szemére, minden ok, melyet ellene felhozunk, csak pusztá ürügy, mert az őnk kabinetjék óvatosságát senki sem vonja kérdésbe. Bismarck hercegnek nem állhat érdekében Európát elromlítani.”

Ezen nyilatkozat nem volt pusztá ígért, mert Derby lord Russel Odó berlini angol nagykövetnek azonnal küldött is utasításokat, Viktoria királynő pedig sajátkezelé levetel intézett Vilmos szászárhoz és ezen levélben kerekén kimondá: miszerint nem fogja megengedni, hogy a béke megzavartassék.

Anglia ezen igyekeztései nem voltak siker nélkül és ezen igyekeztékben Anglia nem haladt el a czárnak Berlinbe érkezését május 11-én. Ekkor Russel Odó megvárta a kormányának, hogy minden háborúvesztély elenyészt. Ekkor Derby azt írta Russel Odónak, hogy tegye magát érinkezésbe a béke fenntartása céljából Swallow grófnál, kinek érzeléit úgy is ismerhetta már.

Muszkaország csakugyan sok rokonszenvet tanusított Franciaország iránt. Goreskoff muszka rodalmi kancellár a szállgoló híreknek nem biregészen adott hitelt.

„Őnöknek még is igazságok lehet”, mond Goreskoff azonban Le Floak. „És őnök itt fel kell szólnia kormányára érdekében. En tudom legjobban, ki az, ki a békét Európában visszaállította és hogy azt ezentul is fenn akarja tartani. Csak egyet mondok őnök, kedves tábornok. Legyenek erősek, legyenek erősek!”

A czár is ugyan ezt mondá: „Igen, legyenek erősek! Őnök sokkal gazdagabbak, semhogy szemet ne surjanak. A milliórdok, miket őnök fizettek, most visszavándorolnak Franciaországba és ez furja Bismarck fejt. Mondtam azt neki, mert meg vagyunk botránkoztatva eljárásán. Is-mélem őnök, gyűjtsenek erőt!”

Goreskoff megígérte, hogy Berlinben a czár Vilmos nem esztárnál megleendí a magát, ő maga pedig Bismarcknál.

Le Flo a czárnak egy levelet mutatott Decazes hercegtől, melyben a többek közt ez volt írva: „O felsége a czár földni fog minket kardjával.”

„Kardommal?” kiált fel a czár. „Ez egy kis-csit sok. Szavam elég lesz. Biztosítsa Decazes. Berlinbe megyek, ott nézeteimet kimondom az iránt, hogy a béke fenntartassék. Nem lehet őnök ellen ok nélkül háborút indítani. Ha Németország őnök megtámadná, ugyanazon hibát követné el, mint Bonaparte utóte 1810-ben és ez saját kárára történnék”. Ez utolsó szokat a czár halkal mondotta.

Elzalt Gontaut-Biron a berlini kabinet Franciaországot szinte békés szándékairól igyekezett meggyőzni. Egyszer a többek közt Bulowval meglit beszégetésbe bocsáskozott, jelesül a cadre törvényről. Nem bizonyos, vajjon meggyőzte-e arról Bulowot, de ez még is bevallá, hogy fellélgó-sításai kielégítők, az alatt pedig a párizsi német követ Hohenneke Decazesnek kijelenté, miszerint Németország ezeket nem találhatja kielégítőnek.

Elképzeltelhi, minő aggodalmakba ejteték ezen különféle nyilatkozatok Decazes hercegt. Franciaország még nem volt katonailag annyira elkészülve, hogy oly félelmes ellenséggel, mint Németország, szembeálljon. Franciaország épen készülőlései főzben lepetett volna meg és négy-évi igyekeztéi, hogy szervezkedjék, egészen hasz-talanokká válhattak.

A székesfehérvári kiállítások Lederer Sándornál.

Az országos magyar iparegyletben déli 12 óra tájban gyűltek össze azon fővárosi kiállítók, kiket a lapunk szombati számában jelzett értekezlet választott meg oly czébből, hogy Lederer Sándornak a régóta tervezett diszambulment átadják. A küldöttséget Oetl Antal kitűnő fővárosi iparos vezette s ott láttuk mell-tte a főváros legtekintélyesebb iparosait. Fischer Ignác majolika gyáros, Kirner fegyverműves, Hirsch ponyvagyáros, Strobel József gépgyáros, Strausz ezukorgyáros, Thury János gépgyáros, Fromm Róka kereskedő, Spitzer Miksa aranyműves, Zellerin Mátyás ércműgyáros, Feivel Lipót vasbutorgyáros, a kiállítás hivatalnokai közül Rubin és Braun, még mintegy 10—15 jelentékeny fővárosi iparos és a fővárosi lapok képviselői.

Pont tizenkét órakor indult a menet hosszú, impozáns kocsirosan az ünnepelt lakására. Itt Lederer családján (jelen volt atyja és kedves neje) kívül a kitüntetett számos rokona és barátja és rokona fogadta a küldöttséget.

Oetl Antal válogatott, meleg szavakban üdvözölte Lederert és hangsúlyozta, hogy Lederernek a kiállítás körüli érdemeit megjutalmazandó a fővárosi iparosok és kiállítók elismerésük és hála-juk érzelmei egy föliratban foglalták össze, melyek fölolvastására Fischer és Ignácot kéri föl. (A fölirat lényegét és érdemleges részét lapunk szombati számában közöljük.)

Az emelkedett szellemű fölirat fölolvastása után ismét Oetl Antal kért szót. „Azok után, a miket a fölirat mond — szözlött Oetl — nekünk kevés is-méleti valók van. Újból és újból biztosítjuk rokonszenvekről, nagybarbecsülésünkről és tisztel-telünkről. Biztosítjuk, hogy mindenkor készek leszünk önt további munkálkodásában támogatni és ha valami mondanánk még volna, az azon ké-relésben foglalnánk össze, hogy bennünket, a fő-városi iparosait továbbra is jóindulattal és barátság-galban megtartani legyekeskedjék. Az ipar ágynék szentelendő munkásságára pedig, sikert és szerenc-séket kívánunk. Eljen sokáig!”

Az ünnepelt fogadott beszéd után Lederer Sándor megfogadta a küldöttségek. Válaszában, melyet érzelmetjes bensőség és jellemző értelemmel mondott el, a székesfehérvári kiállítás körüli érdemeit Zichy Jenőre, a buzgó elnökre, majd a kiállítókra hári-totta, és kiemelte, hogy ő csupán kötelességét teljesítette. Beszédének végén emelkedett hangulattal a következőket mondotta el: „Munkásságomról — uraim — elegendő jutalomban részesültem.

Hiszen ő felsége a király csak a legutóbbi napokban is megisztelő kifejezését adta iránym-ban kiváló kegyének. És ehez járul az elismerés, mely személyem iránt nem csupán a kiállítási el-ök és a végrehajló bizottság részéről nyilvánult, de a melyben tárlnatunknak csaknem minden látogatója részesített. Azonban mindazok mellett is legőrmesebb gondolk a maga szíves előzékenységre, melyvel a hozzáim legközelebb álló körökben a fővárosi iparosok között találkoztam.

Az érdemeimet tulszarnyó megiszteltetést, melyvel önk ezuttal kitüntettek, nem tekintem a mult idők jutalmát, hanem buzditásképen fogadom a jövőre, mert azon hitet őbreszt föl bennem, hogy önk munkásem irányát helyesnek találják és azt óhajják, hogy ez irányban haladjak továbbra is.

Ha önk, uraim, kik engem dolgozni láttak, csakugyan azt hiszik, hogy győne erőmet ott is sikerrel használhatom, a hol a magyar ipar élvirágoztatása szolgát czél gyanánt, úgy én kész vagyok a megkezdett ösvényt, — mlyen eddig haladtam, — sóha többé el nem hagyni.

Nagybarbecsült figyelmöket hálas köszönettel fogadom s ígértem, hogy ez mindenkorra östő-mőzni fog, hogy a körjöert és a közérdekert minden tölem telthető megtegyek, s hogy a magyar iparos-östály józan törkévséit teljes erővel, szilárd akaratl támogatassam!

Csak arra kérem önöket, hogy sohase várjanak tölem hosszú beszédeket, vagy hangzatos szavakat, mert ehez nincsenek meg a kellő eszközeim. Adják meg azonban nekem az óhajtott alkalmat arra, hogy csekély tehetésem a haza javára felhasználhassam, s hiszem, hogy munkássá-gom által sikerülend az önk meglegedésé ki-érdemelnem, mert eddig is a munka volt élető elemem!

A székesfehérvári kiállítás megdöntötte azon sokat hangoztatott állítást, hogy: „Magyarország-nak nincs ipara.” — Bizton hiszem, hogy eljön az idő, midőn hazánk iparára, mely mennyiség és minőség tekintetében egyaránt nagy leend — bűszkén utalhatunk. Amde nem szabad azt hinni, hogy ez már holnap így lesz, s viszont nem szabad visszaridatunk az akadályoktól sem, melyek metáln untkant állják. — Láttuk Székesfehérvárt, hogy megvan a kellő alap, melyre rá-lépe, előre törhetik. — Nyujtsunk egymásnak segítséget a nagy munkában s a szerettét haza természetli előnyei biztosítani fogják számunkra a sikert. Kitaró munkássággal párusulva pedig meg-fogjuk t-rementeni a nagy, hatalmas magyar ipart.

Az ünnepély beszédek után még mintegy negyedórát maradt együtt a társuság és a küldöttség minden tagja külön-külön fejezte ki elismerését, hálaát Lederer irányában, és üdvözölte őt a király kitüntetéséért is.

Mező-Tur ünnepe.

A lótenyésztés és nemesítés előmozdítása céljából Jász-Nagy-Kun-Szolnok megye részére a kereskedelmi miniszterium által kitűzött 80 darab arany jutalomdíj kiosztása alkalmából rendezett lóverseny, termény- és gyümölcskiállítással összekötött társas-béd, táncszivigalom és kőzacsora.

Nemzetgazdasági viszonyaink emelében mily hatalmas tényezőként szerepelnek a hazánk különböző vidékein időszakonként rendezett termény-, állat- és iparkiállításaink, az észrevehetőleg érezük az iparkivertérek gyarapodásából.

E kiállításokból merietnek az egyes termelők, tenyésztők és iparosok buzgalmat és östötöl a különböző nemzetgazdasági ágak fejlesztéséhez.

A lótenyésztés emelésére kitűzött és egyes megyékben időszakonként különböző helyeken ki-öszött díjak az állattenyésztés és ágval foglalkozó gazda-közönséget serkentik az ép. egészség-ges, nemzőképes jáv szaporítására, nevelésére és nemesítésére; ily módon elérhető lesz majd a czél, hogy hazánk a lótenyésztés fejlesztésében, a külföldnek e nemzetgazdasági ág kultiválásával foglalkozó államaival megmérkőzök, sőt ez államok némelyikének — mint már eddig is sikerült — felébe emelkedjék.

Ez évben Jász-Nagy-Kun-Szolnok tiszta magyar ajku, s csaknem kizárólag mezei gazdasággal foglalkozó megyéknél nagyobb, és vagyonszágra nézve is egyik első helyen álló váross Mező-Tur lett kijelölve a lótenyésztés emelésére kitűzött állami jutalomdíjak kiosztásának helyéül.

Mező-Tur ez alkalmat derekasan felhasználta arra, hogy a produktív képességét a termény- és gyümölcskiállításban is feltüntetve, fényesen meg-fellelheszen azon feladatnak, melyre hazánk szívében alföldünkön egy magyar város hivata van.

Mezőtur lóversenyt rendez a lókiállítás alkalmával, hogy e sport iránti kedvet és érdeklődést a vidék, de különösen e megye gazdáiban és ifjúságában felkeltse.

Mezőtur szíves vendégszeretettel fogadja vendégeit, be akarván bizonyítani az egy- a hagyományos magyar vendégszeretetet a kulturális mozgalmakkal összekötve, csak szepet, üdvöset eredményezhet.

A lótenyésztési jutalomdíjak kiosztása.

Reggel 8 órakor a kaszárnya épület tágas udvarán már kezdetét vette a jelenlévők beír-tása. Ez megtörténvén, a bírák bizottság következőleg alakult meg. Elnök: Lóssy Sándor, bírói bizottsági tagok a megye részéről: Sipos Orbán alispán, Kerekes Géza jegyző, Vesz József állat-orvos, az állam részéről: Kandl E. százados, Mentik F. alatorvos, a birtokosok részéről: Hor-thy István, Borbély Géza, B. Nagy Sándor és id. Nagy Mihály, jegyző Kancze Imre a gazdasági egyesület titkára.

A bírói bizottság működését megkezdvén, a jutalomdíjak következőleg állapították, illetoleg osztattak ki:

I. Sikerült szópós csikóval bemutatott anyakanczák száma melyek jól ápolot, egészséges és erőteljes állapotban vannak és jó tenyész kanczák kel-lelkeivel bírnak.

Pályázott 27 darab; díjaztattak: I. díj 8 drb arany, A. n. dr. Andrásjász-árok-szállási lakos 4 éves kanczaja Noniustol származott pejkancza csikóval. II. díj 6 drb arany N. m. e. Gábor mezőturi lakos veresep 9 éves kanczaja sárga csodór csikóval. III. díj 5 drb arany Steigember Salamon szajoli lakos 8 éves szürke kanczaja pejkancza csikóval. IV. díj 4 drb arany Polgár Imre t.-püspöki lakos 14 éves pejkanczaja deres csodór csikóval. V. díj 3 drb arany Nyiri Pál jász-kiséri lakos 8 éves pejkanczaja pejkcsodór csikóval. VI. díj 2 drb arany Tóth István j.-arókszállási lakos 4 éves sárga kanczaja, sárga kancza csikóval. VII. díj 2 darab arany Cser János t.-földvári lakos 6 éves szürke kanczaja szürke csodór csikóval. VIII. díj 2 db arany öv. Magyar Istváné t.-püspöki lakos 12 éves pejkanczaja csikóval. IX. díj 2 drb arany H. Nagy Gergely t.-földvári lakos 4 éves pejkanczaja csodór csikóval.

Ezen jutalmakon kívül Fülöp F. Rencze mezőturi, Jurenák Sándor ujtkúti és Balyra-taki Orbán f.-sz.-miklósi birtokosok csikós anyakanczái dísz-öklellettel lettek kitüntetve.

